

THE YELLOW FACE

[In publishing these short sketches based upon the numerous cases in which my companion's singular gifts have made us the listeners to, and eventually the actors in, some strange drama, it is only natural that I should dwell rather upon his successes than upon his failures. And this not so much for the sake of his reputation — for, indeed, it was when he was at his wits' end that his energy and his versatility were most admirable — but because where he failed it happened too often that no one else succeeded, and that the tale was left forever without a conclusion. Now and again, however, it chanced that even when he erred, the truth was still discovered. I have noted of some half-dozen cases of the kind; the Adventure of the Musgrave Ritual and that which I am about to recount are the two which present the strongest features of interest.]

Sherlock Holmes was a man who seldom took exercise for exercise's sake. Few men were capable of greater muscular effort, and he was undoubtedly one of the finest oxers of his weight that I have ever seen; but he looked upon aimless bodily exertion as a waste of energy, and he seldom bestirred himself save when there was some professional object to be served. Then he was absolutely untiring and indefatigable. That he should have kept himself in training under such circumstances is remarkable, but his diet was usually of the sparest, and his habits were simple to the verge of austerity. Save for the

ВИПАДОК ІЗ ЖОВТИМ ОБЛИЧЧЯМ

Цілком природно, що я, готуючи до публікації ці короткі нариси, в основу яких лягли ті численні випадки, коли своєрідний талант мого приятеля спонукав мене жадібно вислуховувати його звіт про якусь незвичайну драму, а часом і самому ставати її учасником, частіше зупиняюся на його успіхах, ніж на невдачах. Я чиню так не через турботу про його репутацію, ні: адже саме тоді, коли завдання ставило його в глухий кут, детектив особливо дивував мене своєю енергією та багатогранністю таланту. Я роблю так із тієї причини, що там, де Голмс зазнавав невдачі, дуже часто виявлялося, що ніхто інший так і не досягнув успіху, і тоді розповідь залишалася без розв'язку. Часом, однак, траплялося й таке, що мій приятель помилявся, а істину все ж виявляли. У моїй колекції є приблизно п'ять-шість таких випадків, серед яких найяскравішими та найцікавішими є два — справа про другу пляму й та історія, яку я збираюся розповісти зараз.

Шерлок Голмс волів не вдаватися до тренувань заради тренувань. Небагато ж знайдеться людей, більшою мірою здатних напружувати всю силу своїх м'язів, і у своїй ваговій категорії він був безперечно одним із найкращих боксерів, котрих я тільки знав. Але в безцільній напрузі тілесної сили він бачив лише марнування енергії, і його, бувало, з місця не зрушиш, крім тих випадків, коли справа стосувалася фаху детектива. Ось тоді він бував і зовсім уже

occasional use of cocaine, he had no vices, and he only turned to the drug as a protest against the monotony of existence when cases were scanty and the papers uninteresting.

One day in early spring he had so far relaxed as to go for a walk with me in the Park, where the first faint shoots of green were breaking out upon the elms, and the sticky spear-heads of the chestnuts were just beginning to burst into their five-fold leaves. For two hours we rambled about together, in silence for the most part, as befits two men who know each other intimately. It was nearly five before we were back in Baker Street once more.

"Beg pardon, sir," said our page-boy, as he opened the door. "There's been a gentleman here asking for you, sir."

Holmes glanced reproachfully at me. "So much for afternoon walks!" said he. "Has this gentleman gone, then?"

"Yes, sir."

"Didn't you ask him in?"

"Yes, sir; he came in."

"How long did he wait?"

"Half-an hour, sir. He was a very restless gentleman, sir, a-walkin' and a-stampin' all the time he was here. I was waitin' outside the door, sir, and I could hear him. At last he outs into the passage, and he cries, 'Is that man never goin' to come?' Those were his very words, sir. 'You'll only need to wait a little longer,' says I. 'Then I'll wait in the open air, for I feel half choked,' says he. 'I'll be back before long.' And with that he ups and he outs, and all I could say wouldn't hold him back."

"Well, well, you did your best," said Holmes, as we walked into our room. "It's very annoying, though, Watson. I was badly in need of a case, and this looks, from the man's impatience, as if it were of importance. Hullo! That's not your pipe on the table. He must have left his behind him. a nice old brier with a good long stem of what the tobacconists call amber. I wonder how

невтомний і не відступався, хоча, здавалося б, для цього було потрібно постійне та неослабне тренування. Правда, він завжди дотримувався надзвичайної помірності в їжі й був до аскетизму простий у своїх звичках. Детектив не піддавався жодним спокусам, а якщо інколи й дозволяв собі кокаїн, то хіба що як протест проти одноманітності життя, коли загадкові випадки ставали рідкісними, а газети не пропонували нічого цікавого.

Якось, коли весна ще тільки починалася, він так розслабився, що пішов зі мною вдень на прогулянку до парку. На в'язах ще лише пробивалися тендітні зелені пагони, а клейкі списоподібні бруньки каштанів уже почали розгортатися в п'ятиперсні листочки. Дві години ми походжали удвох, здебільшого мовчки, як і пасує двом чоловікам, котрі давно знають один одного. Було близько п'ятої, коли ми повернулися на Бейкер-стрит.

— Дозвольте відзвітувати, сер, — сказав наш хлопчик-лакей, відчиняючи нам двері. — Тут приходив якийсь джентльмен, питав про вас, сер.

Голмс поглянув на мене з докором.

— Ось і погуляли серед дня! — зауважив він. — То він пішов, той джентльмен?

— Авжеж, сер.

— Ти не пропонував йому зайти?

— Пропонував, сер, він заходив і чекав.

— Довго чекав?

— Півгодини, сер. Дуже був неспокійний джентльмен, сер, він усе ходив, поки був тут, притоптував ногою. Я чекав за дверима, сер, і все чув. Нарешті він вийшов у коридор і вигукнув: «Що ж він так ніколи й не прийде, цей чоловік?» Це його точні слова, сер. А я йому: «Вам треба ще трохи зачекати». «То я, — сказав він, — зачекаю на свіжому повітрі, бо просто задихаюся! Трохи згодом зайду ще раз». Устав і пішов, і, що я йому не казав, втримати його не було змоги.

— Гарзд, добре, ти зробив що міг, — змиловився Голмс і пішов зі мною в нашу загальну вітальню. — Як же